

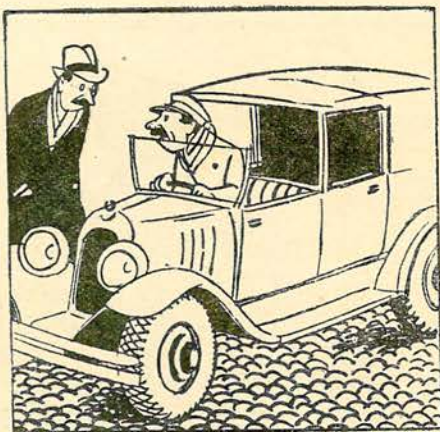
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Броят на държавите, които притежават колонии, сж осем. Англия има колонии 32 мил. кв. клм. с 435 мил. жители; Франция — 11 мил. кв. клм. с 63 мил. ж.; Белгия — 2.5 мил. кв. клм. с 11 мил. ж.; Италия — 3 мил. кв. клм. с 14 мил. ж. (заедно с Абисиния); Португалия и Холандия — по 2 мил. кв. клм.; Съединените щати — 2 мил. кв. клм. с 24 мил. ж.; Япония — 1.5 милиона кв. клм. с 5.5 мил. ж. (с Манджурия).

— Мил е английската мърка за дължина. Една морска миля е равна на 1852 метра.

ДА СЕ ПОСМЪЕМЪ

Шофьорът и пътникът

— Струва ми се, че въ таксито ти е опасно да се вози човъкът?

— Не се бойте, то лесно се превръща въ болнична кола!

Печатница „Братство“ — София

Борисъ и Петъръ бѣха приятели отъ детинство.

Единъ день, когато тригълнитѣ шапки и дървенитѣ сабли бѣха станали непотрѣбни и за двамата, тѣ си подадоха ръка, простиха се и всѣки тръгна по своя пътъ.

Сждбата, обаче, бѣ решила да ги срещне още веднажъ презъ живота имъ.

Следъ много години, презъ една безлунна зимна нощъ, Борисъ почука на вратата на една богата къща.

Когато стопанинътъ открьхна вратата и освѣтли лицето на неканения гостъ, той вдигна ръката си нагоре, готовъ да заругае, но веднага се сепна и извика отъ учуда:

— Боже мой, та това си ти, стари приятелю!...

Ловецъ

Чичо Дичо е ловецъ, но е и голѣмъ храбрецъ. Грабва новата си пушка, тича съ кучето Анушка и по цѣли зимни дни гони вълци и сърни. Той се връща късно вечеръ и размахва отъ далече цѣла врана — Боже милъ, само нея той убилъ! Но когато отъ махлата въ смѣхъ подеха го децата, той — за подвизи готовъ — рано тръгна пакъ на ловъ и преброди равнинитѣ, не забрави планинитѣ, но, замаянъ, и разбитъ нищичко пакъ не уби. Но съ късметъ е чичо Дичо, щастieto го обича, край града видѣ Драганъ, старъ ловецъ — убилъ глиганъ. Чичо Дичо се примоли и глигана му измоли, даде му тогава той петстотинъ левчета въ брой. Веселъ е ловецътъ стари. Чичо Дичо ловъ удари — тая вечеръ гордо той върна се дома герой и разказа на децата колко страшна бѣ борбата. . .

Симеонъ Мариновъ

ЮГОСЛАВСКИ ПИСАТЕЛИ

Сърца

Разказъ отъ Йованъ Дучичъ

Това се случи презъ една нощъ, която бѣше, може би, най-черна отъ всички нощи. Духаше слабъ вѣтъръ, който сякашъ носѣше съ себе си нѣ какъвъ мраченъ димъ, и засипваше всичко съ черна пепелъ.

Въ своето гнѣздо, направено отъ конопъ и сухи клони, лежеше, върху яйцата си, единъ старъ, двестегодишенъ гарванъ и спѣше зименъ сънъ. Старата му кръвъ загрѣваше яйцата подъ него, въ които бавно се зачеваха три черни живота.

Двестегодишниятъ гарванъ презъ цѣлата нощъ сънуваше неясенъ сънъ за нѣщо, което е било преди два вѣка. Сънуваше за своя първи полетъ, отъ гнѣздото си къмъ небето и слънцето. Сънуваше за първото животно, което бѣше нападналъ край нѣкакъвъ пжтъ, срѣдъ лѣтния зной.

Той го нападна съ възклицание, съ непозната радостъ, и веднага заби въ него своя клонъ, здравъ като челюкъ. Той съ жадностъ отваряше по тѣлото му рана следъ рана — широки, прѣсни и хубави. Той възкликна, като дете, радостно размахвайки крилата, като първа пеперуда — когато заби острия си клонъ въ хладното и вцепенено сърдце на животното. . .

Това бѣше преди двеста години.

Стариятъ гарванъ, който сега бѣ заспалъ въ гнѣздото си, усѣти, какъ въ него се събуди бѣсенъ инстинктъ и какъ му придойде кръвъ като вѣтъръ и като огнь. Това се пренесе въ яйцата подъ него, и въ тѣхъ затрептѣха тритѣ заченати живота. . .

Три малки, нови сърдца забиха силно и непреодолимо въ мрака. Тѣ забиха весело, като три нови часовници.

Преведе: Г. Пановски

Богатство

Разказъ отъ Атанасъ Бакърджиевъ

— Да, азъ съмъ — отговори тихо Борисъ. — Радвамъ се, че ме позна. Петъръ неохотно кимна съ глава и после влѣзоха и двамата вътре.

Борисъ бѣ настаненъ, но за голѣма негова изненада, не въ стаята на приятеля си, а въ една почти гола стая, очевидно, на нѣкой отъ слугитѣ на Петъръ. Той искаше да попита приятеля си, какво значеше тази шега, но му съобсжиха, че последниятъ си е легналъ и никой по това време не може да го безпокои.

Борисъ си легна на коравото легло съ едно леко съмнение, но при мисълта, че той е при своя другаръ отъ детинство, заспа съ сладката надежда, че Петъръ сигурно е искалъ да се пошегува съ него. Нали и когато бѣха деца, Петъръ често обичаше да се шегува?

На другия день Борисъ напразно

очакваше да се види съ своя приятель. Слугитѣ мълчаливо му донесоха закуската, следъ нѣколко часа последва обѣда, но отъ Петъръ нито следа. Борисъ, най-сетне, изгуби търпение и попита:

— А господарьтъ ви? Кжде е той? Нима не смѣта, че трѣбва да поговоримъ съ своя другаръ отъ детинство?

Слугитѣ равнодушно му отговориха, че господарьтъ имъ е на работа въ фабрикутъ си и че чакъ вечерта ще си дойде. Това така много огорчи Бориса, че той искрено съжаляваше задето, обикаляйки между народа и поучавайки го да прави добро и почита Бога, бѣше се натъкналъ на къщата на своя приятель отъ детинство. Но, въпрѣки всичко, той искаше да остане вѣренъ на себе си и същевременно реши да употреби всички добри срѣдства, за да обърне къмъ добро сърдцето на Петъръ.

Когато вече почна да се стъмва,

(Следва на 3-а стр.)